

परिवर्तन (भाग - १)

संसार हा परिवर्तनशील आहे. तेथे प्रतिक्षण बदलणारी परिस्थिती व विज्ञानाच्या जोरावर भौतिक प्रगती तर होत आहे. परंतु खेदाची गोष्ट अशी की, या भौतिक प्रगती बरोबरच चारित्र्याचे मात्र झपाट्याने पतन होत चालले आहे. बाहेरून प्रगती व आतून मात्र पतन ही कशी विडंबना आहे. आज व्यक्ती शारीरिक सुखांमध्ये वृद्धी करण्यासाठी आपला वेळ, धन तसेच शक्ती खर्च करीत आहे. परंतु त्यांच्या आत्म्याची आंतरिक शक्ती कमी होत असल्याने त्यांच्या जीवनाचे काही मूल्य उरत नाही. त्याचबरोबर आजच्या दुनियेत बाह्य सुंदरता दिन प्रतिदिन वाढत चालली आहे. विज्ञानाचे चमत्कार दुनियेला अधिक सुंदर बनवत चालले आहेत. परंतु जितकी बाह्य सुंदरता वाढत चालली आहे, तितकीच आंतरिक सुंदरता घटत चालली आहे. एखाद्या वस्तूच्या उपभोगाने सुख लाभते, आनंद प्राप्त होतो. परंतु ते सुख, व मनाची शांती केवळ आत्म्याच्या अंतरंगातील चारित्र्याच्या उत्थानाद्वारे प्राप्त होते.

स्वतः परिवर्तन प्रथम आवश्यकता - आजच्या या दुषीत संसारात चारित्र्याचे उत्थान करणे हे एका महान कार्य आहे. परंतु चारित्र्याचे उत्थान कसे होईल? आज प्रत्येकाला ही अशा आहे की, चारित्र्याचे उत्थान व्हावे, प्रत्येक व्यक्ती आदर्श नागरिक बनावे. परंतु आपण जेव्हा दुसऱ्यांविषयी ही अशा बाळगतो तेव्हा आपण स्वतःचे आत्मपरिक्षण करतो का? प्रत्येक विद्यार्थी वाटते की, आपले शिक्षक चांगले असावेत त्याचप्रमाणे प्रत्येक शिक्षकालाही वाटते की आपले विद्यार्थी चांगले असावेत. प्रत्येक आई-वडिलांना वाटते की, आपली मुले चांगली असावीत व मुलांना वाटते की, आपले आई-वडिल चांगले असावेत. जनतेला वाटते की, आपला नेता चांगला असावा आणि नेत्याला वाटते आपली जनता चांगली असावी. परंतु येथे प्रश्न उपस्थित होतो की, प्रथम कुणी चांगले बनावे? म्हटले जाते, जो ओरे से अर्जुन अर्थात जो प्रथम पुढे येईल

तो खरा अर्जुन. अर्जुन ईश्वराला प्रिय आहे. जसा अर्जुन सदैव ईश्वराच्या समीप आहे. तोच ईश्वराच्या आज्ञेचे पालन करतो, तसे अर्जुन समान आपणास बनले पाहिजे अर्थात स्वपरिवर्तन केले पाहिजे. जर स्वतः चे परिवर्तन केले नाही तर स्वतः ची उन्नती होणार नाही, कारण स्वउन्नतीचा आधार आहे स्वपरिवर्तन. स्वपरिवर्तनासाठी दुसऱ्यांचे नव्हे तर स्वतः चे आत्मपरिक्षण करणे आवश्यक आहे. जेव्हा आपण दुसऱ्याकडे बोट दाखवतो त्यावेळी त्या व्यक्तीकडे एक बोट तसे परंतु आपल्याकडे मात्र तीन बोटे असतात. यावरून हे सिद्ध होत की, जर कणी व्यक्ती दोषी असेल तर मी त्याच्या तुलनेत तीनपट दोषी आहे. त्यामुळे मला तीनपटीने स्वतः ला बदलले पाहिजे. म्हणूनच म्हटले जाते स्वपरिवर्तनाद्वारे विश्व परिवर्तन.

परिवर्तन तर जगात होतच आहे त्या परिवर्तनास आपण थांबवू शकत नाही. परंतु आंतरीक परिवर्तन न करता केवळ बाह्य परिवर्तनाकडेच आपण आकर्षित होत राहिलो तर तो क्षण दूर नाही जेव्हा वेळ (काळ) आपणास नष्ट करून टाकेल. जर आपण संसाराचे परिवर्तन इच्छितो तर त्यासाठी आपणास स्वतः चे परिवर्तन करणे आवश्यक आहे.

म्हणूनच स्वउन्नती करण्यासाठी स्वतः ला पहायला शिका. दुसऱ्यांना पाहण्यात आपण आपला वेळ व्यर्थ घालवता कामा नये. आपले परिवर्तन थांबता कामा नये. जर कुणी पडत असेल तर त्याला पाहून मी ही पडावे यात कुठले शहाणपण आहे? याचप्रमाणे जर कुणी वाईट सवयीत फसत असेल तर मी ही त्यात फसणे आवश्यक आहे का? आणि तेही फक्त यासाठी ही तो माझ्या मित्र आहे? असे ध्येय आपल्या जीवनात कधीही बाळगू नका. कारण कुठल्या वाईट सवयीने प्ररीत होणे अथवा दुसऱ्यास त्यासाठी प्ररित करणे सोपे आहे. ज्याप्रमाणे प्रकृतीच्या नियमाप्रमाणे एखादी वस्तू खाली पडण्यास मेहनत लागत नाही. पृथ्वीत असलेल्या गुरुत्वाकर्षण बलामुळे कुठलीही वस्तू सहजच खाली पडते. त्यासाठी मेहनत लागत नाही. परंतु या उलट वर चढण्यासाठी मात्र फार मेहनत लागते कारण त्यासाठी आंतरिक आता या आंतरिक साहय वा आंतरित शक्तीसाठी स्वपरिवर्तनाच्या एका दृढ संकल्पाची आवश्यकता

असते. आज दुनियेत संगदोष व अन्नदोष हे असे दोन दोष आहेत जे मानवाचे अधः पतन होण्यास मुख्य भूमिका बजावत आहेत आणि त्यांच्या आकर्षणत फसून मनुष्य हेही विसरला आहे की, मी आपलाच सर्वनाश करीत आहे. माझे अधः पतन होत आहे. परंतु आज वेळच अशी आलेली आहे की आपण सर्वप्रथम स्वतः ला ओळखले पाहिजे. त्यानंतर वेळेला व ईश्वराला ओळखले पाहिजे व त्यानुसार जे उचित आहे ते केले पाहिजे व तेही आजच केले पाहिजे. आजच्या ऐवजी उद्यावर टाकता कामा नये. म्हटलेही जाते 'कल का नाम काल है।' म्हणूनच लोक म्हणतात की, उद्या दिवस कुणी पाहिला आहे. जर उद्या आपले काय होणार हे कुणास माहिती नाही तर जे काम आपण उद्या करणार आहेत ते आजच का करू नये? कित्येक जण असा विचार करतात की स्वपरिर्तनाच्या गोष्टी, विकारावर विजय प्राप्त करण्याच्या गोष्टी, दैवीगण धारण करण्याच्या गोष्टी या सर्व वृद्ध लोकांसाठी आहेत. आमच्यासारख्या तरुणांकरिता या गोष्टी नाहीत, आम्ही जेव्हा म्हातारे होऊ तेव्हा या गोष्टीचा विचार करू. अशा तरुणांचा हा प्रश्न विचारावासा वाटतो की तुम्ही म्हातारे होईपर्यंत जगाल याची काय गॅरंटी आहे. कोणीही देऊ शकणार नाही. त्यामुळे आजची गोष्ट कधीही उद्यावर ढकलता कामा नये. सदैव लक्षात ठेवा आता नाही तर कधीच नाही.

तसे पाहिले तर वर्तमानकाळातच सृष्टी अंतिम श्वास घेत आहे, जणू ऑक्सिजनवर आहे. अशा प्रकारे ती किती काळ चालेल. आज एक समस्या तर उद्या दुसरी समस्या. मृत्यूचे थैमान तर सृष्टीवर चालूच आहे. मृत्यूचा बाजार सर्वात स्वत आहे. दिवसेंदिवस आत्महत्येचे प्रमाण सुद्धा वाढत आहे. त्यामुळे कुठलीही गोष्ट उद्यावर न ढकलता ती आजच करा आणि जी गोष्ट आज करायची ती आता करा कारण सृष्टीचा परिवर्तन काळा अतिशय जवळ आहे.

- ब्रह्माकुमारीज् वार्ता फिचस